

[Chr. Nielsen.]

officielle organer, ved, hvilken frygtelig ulykke det indebærer, at Danmarks skæbne, at danske soldater er lagt i en amerikansk generals hænder.

Forsvarsministeren stiller så til slut det spørgsmål, som han ganske vist selv besvarer: Hvem er det, der har bevaret oprustningen? Og han tilføjer, at den, der har bevaret oprustningen, er den, der er årsag til spændingen i den internationale situation. Det er jeg fuldkommen enig med forsvarsministeren i, og jeg forsøgte i mit indlæg at vise, hvorledes USA fra første færd, fra krigens ophør i 1945 har siddet aftalerne overhørig. Det var dog højst besynderligt, om man ville hævde, at det er Østeuropa, at det er Sovjetunionen, der har bevaret oprustningen, da den f. eks. tilfulde har opfyldt Potsdam-aftalens forpligtelser, har sprængt alt, hvad der var tilstede af militære anlæg i Østeuropa — det ville unægtelig være en bagvendt måde at bevare oprustningen eller at forøge rustningerne på.

Men tillige er det jo urigtigt at påstå, at Sovjetunionen som det eneste land har bevaret oprustningen. Der har gang på gang, også i de vestlige lande og i særdeleshed i de vestlige lande, været fremsat adskillige hypoteser om størrelsen af den russiske militærmagt, og jeg har i hvert fald adskillige gange set, at man har fastslået den russiske militærstyrke ved krigens afslutning i 1945 til et sted mellem 5 millioner og 6 millioner mand, medens man i dag er kommet ned på at operere med et tal på 2,8 millioner.

Man kan så diskutere, hvorvidt denne styrke er for stor, hvorvidt det er naturligt at opretholde en så stor styrke, og her kan jeg med det samme inddrage det spørgsmål, som udenrigsministeren stillede, nemlig spørgsmålet om motivet for opretholdelsen af det russiske militær. Når Sovjetunionen, når dette socialistiske samfund opretholder et militærvæsen, er det ikke, fordi man frydes eller glædes over militær, men simpelthen, fordi man af bitter erfaring ved, at hvis det stod fuldstændig blottet for enhver militær styrke, ville det være for stor en tillokelse for den vestlige verden. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Og hvad så omvendt?). Ja, udenrigsministeren afbryder...

Formanden: Jeg henstiller indtrængende til det ærede medlem, når det ærede medlem ikke vil bruge den tiltaleform for ministre, som vi plejer at anvende her i tinget, „den højtærede“, da i hvert fald at bruge

den høflighedsform, der er foreskrevet i forretningsordenen for medlemmerne af tinget og sige „den ærede minister“.

Chr. Nielsen: Ja, nu har jeg ikke forretningsordenen ved hånden, men den sidste form mindes jeg heller ikke at have set.

Formanden: Ja, men det står her i forretningsordenen (formanden viser taleren bestemmelsen i forretningsordenen).

Chr. Nielsen: Mig bekendt er udenrigsministeren ikke medlem af tinget her, så det kan jo ikke blive „det ærede medlem af dette ting“.

Den socialistiske verden har oplevet, hvad det vil sige at være svækket i militær henseende, og når spørgsmålet stilles direkte, er det jo med historiske eksempler let at påvise, hvorledes netop den vestlige verden efter den første verdenskrig for en lang række landes vedkommende overfaldt Sovjetunionen og skred over dens grænser for at knække den unge socialiststat. Det socialistiske samfund, som har oplevet disse historiske begivenheder, tillader ikke een gang til, at det skal komme dertil, at den kapitalistiske verden skal få lyst til eller blive lokket til at gøre et sådant forsøg, og det er naturligvis derfor, man i nogen grad opretholder militæret.

Man kan som sagt diskutere, om størrelsen er den rigtige eller ikke er den rigtige, men det afgørende er i hvert fald, at der i dag er et betydeligt ringere antal mennesker under våben i Sovjetunionen end i 1945.

Udenrigsministeren siger, at spørgsmålet om de tyske krigsforbrydere, som nu er blevet løsladt, intet som helst har med den foreliggende sag at gøre. Ja, det er jo et spørgsmål om, hvordan man opfatter tingene. I mit første indlæg pegede jeg på, hvor krigens egentlige baggrund var at finde, og det skulle være mærkeligt, om det var et tilfældigt sammentræf, at samtidig med at man nu drøfter Tysklands genoprustning, løslader man kanonkongen med hans syvotte direktører. For mig er det ingen tilfældighed. For mig er det, der her sker, logisk. I forbindelse med Tysklands genoprustning har man brug for kanonkongen og hans direktører. De skal nu sættes i spidsen for Tysklands genoprustning, og det var vel ikke helt tilfældigt, at det første, Krupp sagde, da han løftede champagneglasset på Landsberg hotel, var: det er omtrent som i gamle dage. Ja, jeg tvivler ikke om, at han snart vil finde ind igen til de gamle traditioner og blive en forgrundsfigur i Vesttysk-